

Panorama jurídic

L' ex-jove rebel que va sacsejar el món l'any 1968, Daniel Cohn Bendit, ha estat a Barcelona per presentar un llibre. Els anys l'han reposat —sol passar— i no és, de bon tros, tan revolucionari com abans. Ara diu, gairebé amb el mateix aplom que va donar-li fama, que no anem tan malament com algú es pensa i que "avancem a poc a poc i amb grans fracassos, però avancem". I admet que ell ha canviat, però que tan sols els imbecils no canvien. Afegeix que ja ningú no vol la revolució, perquè la gent ha descobert que no és una cosa fàcil.

Actualment, Cohn Bendit propugna una transformació de la societat sense moure'ns dels mecanismes democràtics. Es podria dir que, dins la seva aventura personal, viu el que vivim nosaltres en una esfera col·lectiva: el trasbals a una transició democràtica. Conscient de les similituds, Cohn Bendit afirma que patirem, però que tot serà a fi de bé.

Ja que un personatge tan qualificat ens incita a reflexionar-hi, és pràcticament inevitable lliurar-se al joc de les meditacions i dels contrastos. Ara mateix, el país es troba pendent del desenllaç d'un afer memorable: les autoritats d'Hisenda reclamen a una folklòrica popularíssima el pagament d'un deute elevat. De primer es va parlar de 50 milions de pessetes, tot seguit de més de 100 i ja hem arribat —per arxius— 300 milions. Quan es tracta d'una xifra d'aquesta magnitud, balla el cap i s'entra en la sospita que potser no n'hi ha per a tant. Si els ressorts fiscals s'ho prenen tan a la valenta, possiblement hauria estat més comprensible

Daniel Cohn Bendit, ex-jove rebel

començar les investigacions per les fortunes originades en règims anteriors. Però ja sabem que això crema i els lluïments fiscals podrien posar en perill la democràcia.

Coincidències comprometedores

Tanmateix, crec que convé tenir cura dels matisos, no perdre de vista el sentit de les proporcions. Hi ha coincidències en el temps altament comprometedores, i en aquest cas de l'artista que

canta i balla se n'ha produït una que costa d'entendre. Alhora que s'anava agreujant la situació de la presumpta defraudadora i els milions que li reclamen es doblen i es redoblen dia per altre, apareix una figura legal esportadadora: si no paga, la poden condemnar a sis anys de presó. Si continuen així, aquesta senyora ens farà llàstima a tots.

Però quant a coincidències n'hi ha de grosses. Al mateix temps que els mitjans de comunicació prodiguen imatges i notícies del jutjat on es decidirà la sort o la desgràcia de l'artis-

ta de varietats, ens expliquen que en un altre clima de justícia molt més severa, en un consell de guerra, un coronel ha de respondre d'una acusació de desobediència a les ordenances militars. El fiscal demana per a l'acusat set mesos i un dia d'arrest, una pena que contrasta espectacularment amb els sis anys de presó que amenacen la il·lustre folklòrica. Són casos diferents, és clar, però insisteixo que conviden a la meditació.

Un conegut humorista català va dir, en un programa de televisió, que allò que temia de la justícia era que la representaven com una figura femenina que porta els ulls tapats i té una espasa en una mà. No li faltava pas raó, perquè les garrotades de cec són terribles, però no tant com els cops d'espasa.

Per acabar d'arrodonir aquest panorama d'esgrima legalista, té lloc simultàniament el judici de la trama de la colza. Entre altres incidències desconcertants, hi ha la d'una senyora que declara haver begut un got d'oli de colza, una gesta remarcable, perquè fins i tot si s'hagués tractat d'oli d'oliva refinadíssim, se l'hauria buscada, perquè no són líquids adequats per al tragueig.

Però no ho deia ben bé per això. Ho he fet en esment dels anys de pena que demana la justícia, segons els casos. Poden ésser sis anys si l'enfadada és Hisenda, set mesos en un consell de guerra o milers d'anys per als presumptes responsables del fet que algú hagi begut oli. Em fa l'efecte que en un sistema de pesos i mesures jurídic ben equilibrat, caldria revisar-ho.

PERE CALDERS

Arenys ha recordat Sinera

El passat mes de febrer, el "Centre de Documentació i Estudi Salvador Espriu", a través de l'Ajuntament d'Arenys de Mar, organitzà una recordança del poeta en el seu aniversari de la seva mort. Salvador Obiols ens oferí en aquesta ocasió una exposició de fotografies seves evocadores del "Cementiri de Sinera" a la sala d'exposicions de la Caixa Laietana a Arenys. El fotògraf ha sabut captar l'austera bellesa del cementiri enfront del mar, realçada encara per excel·lents escultures coronades totes elles per les d'en Llimona i dels germans Vail-

poesia espriuana, medita els versos de la morada silent, detura instants, canta amb la seva càmera fotogràfica les pàgines d'Espriu que s'escampen en el sòl com l'ombra d'un núvol". Exacte.

Versos, música i visió

Els que vam ser puntuals a l'hora de la inauguració —les dotze del migdia—, vam trobar la sala més fosca que una gola de llop. Tallada

Aiashores el grup literari de Viladecans "El Caliu" va oferir-nos la presentació audio-visual del "Cementiri de Sinera".

Hò explicaré perquè crec que val la pena. Assseguts els assistents davant d'un llenç blanc s'apagaren els llums —aquest cop voluntàriament—, i des d'una pantalla s'anaven projectant racons del cementiri triats en funció de textos del poeta. Mentre durava la projecció música acompanyadora ens

acompanyats per una discreta guitarra.

Acabaren l'acte unes paraules del regidor de Cultura: senyor Antoni Badosa i del batlle senyor Fidel Soler, referides quant al darrer a l'ambició del projectat "Centre de Documentació Espriu" i també a les dificultats econòmiques que comporta.

El regidor de Cultura es referí més expressament i en termes elogiosos a les pàgines d'"Esyllt T". Lawrence que inauguraven el Catàleg, digué especialment aquestes: "Sol parlar-se de la milla d'or que és el Citar les d'espriu".